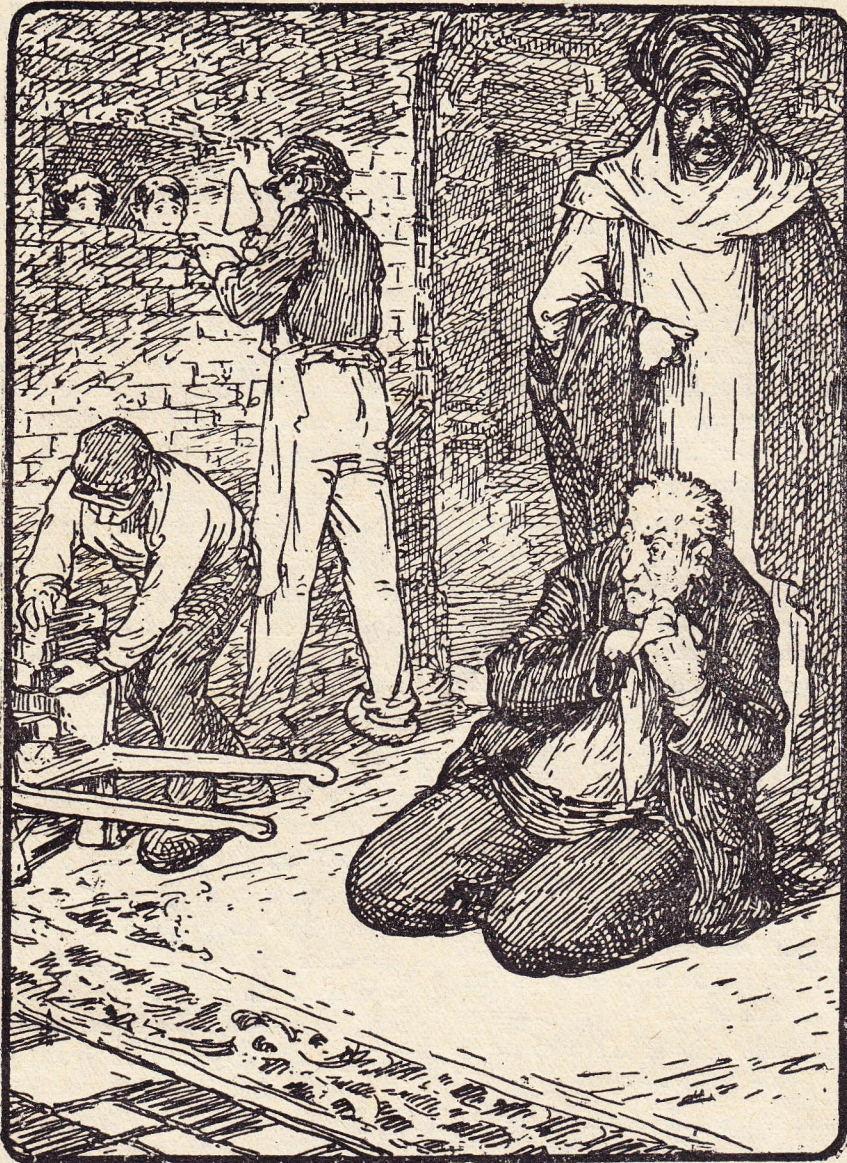

Hij bemerkte nog alleen het gelaat der twee ingemetselden (Blz. 557).

De grijsaard scheen als uit een droom te ontwaken.

Opschrikkend sprak hij:

— Men leide jonkvrouw Victoire naar hare vertrekken... Ik zal straks nog met u spreken... Dat is mij thans niet mogelijk.

Daks trad vooruit en deed een paar stappen naar den edelman.

— Ik wensch u te spreken, heer markgraaf, over zaken welke Victoire alleszins aanbelangen.

— Wie is die man? vroeg de grootvader, zich tot den Braziliaan wendende en zonder Daks een blik te gunnen.

— Hij heeft Victoire ontdekt.

— Spreek met hem... Ik wil er niets van hooren...

En met eene breede armbeweging stak hij de hand uit en wees met den vinger de deur aan:

— Gaat...

Het drietal verliet het vertrek...

In de gang sprak Daks:

— Als we dien ouden harteloozen deugniet een oor afsneden en de rest in de rivier wierpen, zou hij op zijn plaats geraken... Wat is me dat voor een klomp ijs!... Ik kan u geen geluk wenschen met zoo'n grootvader, Victoire!

Deze woorden werden in het vlaamsch gesproken, zoodat de Braziliaan er geen lettergreep van vatte en het meisje er al niet meer van verstond.

— En wat nu? vroeg Daks in het fransch.

— Gij hebt het gehoord, zoo was het antwoord. Ik zal een kamerknecht schellen om hare hoogheid bij het vrouwenpersoneel in hare vertrekken te leiden.

Victoire was aan het weenen gegaan, den zakdoek voor het betraande gelaat.

— Neen! kreet ze... Ik ga terug met u... Ik blijf hier niet...

— In uwe plaats zou ik hetzelfde zeggen, meende Daks, na zulke vriendelijke ontvangst bij den ouden bullebak, maar ge moet rede-neeren, beste meid... Denk aan Janneken en weet dat al wat gij hier doen gaat, in zijn na-deel of zijn voordeel zal zijn... Dat klinkt mis-schien wel vreemd, maar het is nochtans de zuivere waarheid... Indien gij uwen grootva-der gehoorzaamt en uwen rang hier inneemt, zal niets zich verzetten tegen uw huwelijk met den jongen graaf... Gaat gij hier henen en moet Janneken u aan zijn moeder voorstellen als een straatmeisje, die niets bezit dan een trouwakte van hare moeder, dan weet ik niet wat er gebeuren zal, dan is een huwelijk mis-schien niet mogelijk en gij maakt Janneken ongelukkig.

Wel dacht Daks op dit oogenblik aan eene weigering vanwege den markgraaf, maar hij wilde daar geen rekening van houden op dien stond, omdat hij het best achtte dat Victoire in het paleis bleef en als de dochter van den ouden edelman werd erkend...

Er moest toch zonder uitsel hierover wor-den beslist...

— Ik verlaat met u het paleis, zei Victoire, want ik blijf hier niet alleen bij al die vreemde menschen... Mijn grootvader boezemt mij angst in...

— Verlangt ge dat ik hier blijve? vroeg Daks.

— Op deze voorwaarde alleen zal ik deze woning niet verlaten...

— Wij zullen voor den heer Daks de noo-dige kamers laten in gereedheid brengen, zei de bruine man. Al wat uwe hoogheid verlangt zal geschieden...

— En ik zal mogen uitgaan als ik het wensch?

— Dat lijdt geen twijfel...

— En mogen ontvangen wie ik wil?

— Natuurlijk.

— Dan zal ik hier blijven en morgen met mijn grootvader spreken.

— Zooals gij het verlangt, hoogheid.

Toen Victoire den knecht gevolgd was, die

haar moest den weg wijzen naar hare vertrek-ken, zei Daks:

— Beste heer, nu moeten wij eens een har-telijk woordje samen spreken, want de oude markgraaf heeft gezegd dat ik met u de zaken moet afdoen die Victoire aanbelangen... Ik ga even mijne vrienden verwittigen, dat ze niet op mij moeten wachten en ik hun morgen nieuws zal brengen...

— Doe maar, sprak de bruine man. Ik wacht u hier...

Daks verliet het paleis en begaf zich naar zijne vrienden, die nog altijd in het rijtuig op hem wachtten.

— Ik mag Janneken volstrekt niet het ge-ringste wantrouwen inboezemen, zoo over-woog hij, want dan zouden de zaken leelijk in de war kunnen geraken. En nog minder mag ik den Rosse laten gissen dat Victoire mij ver-zocht heeft in de woning van den markgraaf te blijven, omdat zij er niet alleen durft te ver-toeven, want dan zou hij aan de makkers wel-licht een verkeerd besluit doen nemen.

Aan de portel van den auto sprak hij, op luchtigen toon en met een gelaat dat zijne te-vredenheid liet glanzen:

— Alles gaat opperbest... Victoire is zeer vriendelijk door haren grootvader ontvangen, die haar als zijne kleindochter dadelijk heeft erkend... Ze gelijkt als twee druppels water op haren vader, zoo meende hij...

— Waar is Victoire? vroeg Janneken.

— Daar heb ik mij aan verwacht, zei Daks. Zij is natuurlijk bij haren grootvader geble-ven... Als ge voor de eerste maal zulk een hartelijk en innemend bloedverwant ontmoet, kunt ge na de eerste omhelzing toch niet zeg-gen: salut, ik heb u reeds genoeg gezien!... Ze zal vandaag en morgen den voormiddag bij haren grootvader blijven... De markgraaf heeft het verlangen uitgedrukt dat ik eveneens in het paleis zou verblijven, om met hem het een en ander betreffende Victoire te bespre-ken... Ik ook keer slechts morgen naar ons hotel terug.

— Daks is goed, zei Janneken. Dat stelt me gerust...

— Victoire verlangt u allen morgen te zien... Kom ik in den morgen niet bij u, vóór den middag althans, meld u dan hier in het paleis maar aan... De markgraaf laat toe dat zijne kleindochter ons allen ontvangt.

— Dat zou er nog aan ontbreken, kreet de Rosse...

— Tot morgen, sprak Daks en drukte hen allen de hand, als nam hij voor langen tijd afscheid.

De auto reed weg en Daks stapte weer onder de groote poort door, naar het vertrek waar de Braziliaan op hem wachtte.

Hij nam in een zetel plaats en kruiste de beenen.

— Waarde heer, zoo begon hij, naar hetgeen er gebeurd is in de kamer van den markgraaf, zult gij wel begrijpen dat ik met u een hartelijk woordje wensch te wisselen en ik een bepaald antwoord wensch te ontvangen op de vragen welke ik u zal stellen.

— Indien ik er mag en kan op antwoorden zal ik niet nalaten het te doen.

— Wat gaat er met Victoire gebeuren?

— Ik weet het voorloopig niet... Ik denk dat de heer markgraaf van plan is haar naar een klooster te zenden, om er haar...

— Wat belooft er u, als 't u belooft? Neen, he!...

— Wind u niet op en laat mij toch uitspreken, als ik u de noodige toelichtingen wensch te verschaffen... Ik zei dus dat de oude heer haar naar een kostschool wil zenden, om er haar eene opvoeding te geven, die haar rang in de samenleving eischt...

— Dat gaat niet!... Daar komt niets van!...

— Gij zult het niet kunnen beletten... Zij is niet meerderjarig en haar grootvader zal handelen zooals hij het verkiest... Ik heb daarover trouwens met u niet te twisten...

— Victoire moet met ons naar België reizen, zei Daks, om er Janneken te huwen, die wel voor hare opvoeding zal weten te zorgen... Daar moet zij ook in de adellijke families komen.

— Ik zal den markgraaf dat alles mededeelen, die er dan met Victoire kan over spreken... Misschien zal hij wel aan den wensch van hare hoogheid toegeven... Het is mogelijk... Bemint zij den jongen heer dien gij Janneken heet?...

— Als het licht van hare oogen en hij haar niet minder!

Er lag iets spottends in de blikken van den bruinen man, hetgeen echter door Daks niet werd opgemerkt.

— Dat valt mede, zei de Braziliaan... Wij zullen samen met hare hoogheid het maal nuttigen... Ik zal een dienaar schellen, om u naar

de vertrekken te leiden, welke voor u in gereedheid zijn gebracht geworden...

Toen Daks zich in het kleine salon bevond, naast zijne slaapkamer gelegen, bracht een knecht eene zilveren schaal, waarop onderscheidene flesschen stonden en evenveel glazen, en plaatste het op de tafel, om, na eene diepe buiging te verdwijnen.

— Een glas porto zal mij wel te pas komen, meende onze held, en hij las de namen van de wijnen en schonk zich een groot glas in.

Hij smakte met de lippen, na het glas in een teug te hebben geledigd.

— Als ik er nog een tweede drink, zal ik tegenover keel en maag weer geheel in orde wezen... Zoo komen mijn gedachten dan weer ongestoord los en kan ik eens goed overdenken wat ons hier te doen staat, want ik begin meer en meer te gelooven dat de markgraaf van plan is, met de welwillende medewerking van dien vreemden kastanje-kop, Victoire niet meer te lossen!... En hieruit moet ze...

Hij ledigde opnieuw het glas.

— Het loopt als vuur door mijne keel... Het zou een doode opwekken... Ge ziet van hier hoe Victoire naar een kostschool zal willen gaan, om er misschien een paar jaren te blijven, om er tot eene groote edeljuffer van Spanje te worden opgevoed... Gelukkiglijk is de Braziliaan daar, die, naar allen schijn, meer zal luisteren naar hare hoogheid dan naar den ouden deugniet... Wat Victoire wil, zal geschieden... Ik moet... ja... ik moet... j... wat moet ik...

Hij geeuwde met wijdgeopende mond...

— Ik moet, zoo mompelde hij, met dien gelen vent... ja, wat moet ik... ja...

Hij wilde uit den zetel oprijzen, maar zoo loom was geheel zijn lichaam, dat hij de daartoe noodige bewegingen niet kon maken.

Zijn hoofd werd ook lam en zeer langzaam draaide hij het nog eens van rechts naar links en staarde met flauwe oogen de kamer rond.

Hij murmelde langzaam en schier onhoorbaar nog eenige woorden... Toen zakte zijn hoofd op zijne borst en een diepe slaap maakte zich van hem meester...

Op ditzelfde oogenblik verschenen twee knechten in het vertrek, die Daks optilden en hem op de bedstede der belendende kamer nederlegden...

Daks sliep rustig voort...

HOOFDSTUK LIX

SPOORLOOS VERDWENEN

Wachten is vervelend, en het is onuitstaanbaar als men het in eene kleine groep doen moet...

De eene wakkert dan den andere aan geduld te oefenen. Dat werkt fel op de zenuwen van allen en het ongeduld wordt dra over hen vaardig.

Dat was dan ook het geval met Janneken, den Rosse, Mol en Pil, die voor het raam van hun hotel geschaard, de komst van Daks bespieden.

Het was sinds lang middag geslagen.

Janneken kon zijn ongeduld niet langer be dwingen.

— Het is bijna één uur, zei hij... Gijlie kunt hier blijven, maar ik ga naar het paleis van den markgraaf... Er moet daar iets gebeurd zijn dat niet in den haak zit, anders zou Daks vóór den middag hier geweest zijn...

— Och kom, zei Pil... Als er iets geschied zou zijn, dat buiten het gewone ging, dan zou hij ons sinds lang iets laten weten hebben...

— Telefooneer nog eens naar het paleis.

— We zullen hetzelfde antwoord krijgen als daar straks... Jonkvrouw Victoire bevindt zich in hare vertrekken en heeft bevel gegeven haar niet te stooren... De heer die haar vergezelde werd in gehoor ontvangen door den markgraaf en is nog bij hem.

Mol was toch naar het telefoontoestel gegaan en kwam terug met het bericht, dat Daks het paleis zooeven had verlaten.

— Wachten is dus geraden, voegde hij er bij, want we zouden Daks kunnen misloopen.

Het werd half twee en niemand daagde op.

— Zult ge nu nog volhouden dat er Daks niets ongewoons op het hoofd is gevallen ? vroeg Janneken. En wie weet wat er met Victoire is gebeurd!...

— Gij hebt gelijk, beaamde de Rosse, dat lang wegblijven stemt tot achterdocht... Ik ga er met u op af...

— Vooruit er mede, ik ga met u, zei Pil.

— Ik ook, sprak Mol.

— Neen, zei de Rosse, blijf gij hier, voor het geval dat Daks ons mocht voorbijloopen...

— Mij goed...

De drie anderen deden een auto voorkomen en stegen in het rijtuig, dat hen met snellen koers naar het paleis van den markgraaf bracht.

Het was de portier met den zoo kwistig met goud geborduurd jas, die hen ontving.

— Wij verlangen den heer markgraaf van Almansa en Jativa te spreken, zei Janneken.

— De heer markgraaf is gister naar zijn landgoed vertrokken, zei de fransche knecht, die bijgehaald werd en aan Pil antwoordde, die de vraag van Janneken in het fransch stelde.

De gezellen keken malkaar met veelbetekende blikken aan. Er was hun toch getelefoneerd geworden uit het paleis dat Daks tegen den middag met den edelman aan 't spreken was!

— Ik geloof, sprak de Rosse in het vlaamsch, dat ze ons hier voor den aap houden, maar dat zal niet lang duren, want ik zal zonder complimenten dien vergulden aap eens bij de ooren sleuren!...

— Niet te haastig, beste jongen. Het zou ons niet voorthelpen in het paleis, maar er buiten!

— Kunnen wij dan de dochter van den heer markgraaf verzoeken ons te laten ontvangen ? vroeg Pil.

— Onze heer heeft geene dochter.

— Zijne kleindochter bedoel ik.

— Die heeft hij ook niet.

— Ik kan veronderstellen dat gij nog niet weet dat de juffer, die hier gister door onzen vriend werd binnengeleid, de kleindochter van uwen meester is... Ik zeg het u... Kunnen wij haar spreken.

En hij richtte eene vraag tot den portier, die ontkennend het hoofd schudde.

De knecht zei hierop tot Pil:

— Gister is hier geen meisje in het paleis gekomen.

Pil deelde aan zijne gezellen mede hetgeen hij vernam...

— Dat is al te sterk, riep de Rosse. Ge ziet dat ik gelijk heb, als ik dien goudvink bij de ooren wil trekken!...

— Ik moet Victoire zien, zei Janneken, en hij wilde in de zuilengang dringen.

De portier versperde hem den weg en duwde hem vrij onzacht terug, naar de poort op.

Dat was den Rosse te sterk. Hij sprong op den man toe, greep hem bij den arm en, met een flinken zwaai, deed hij hem een paar malen ronddraaien en tegen den wand terecht komen.

Op een schrill gefluit van den knecht, kwamen een viertal sterkgebouwde dienaars oogenblikkelijk te voorschijn, als hadden ze daar op vinkenslag gestaan, en op een omzien waren onze vier makkers buiten gedreven en stonden vóór de gesloten poort...

— Ik stamp de deur in! kreet de Rosse woevend.

— Wees kalm, zei Pil, want geweld kan hier geen baat brengen. Vooreerst zoudt ge tot morgen vroeg stampen, zonder deze zware poort een splinster te doen afgeven, en, we mogen niet uit het oog verliezen dat we vreemdelingen zijn, dat wij tegenover een grande van Spanje staan en spoediger dan het ons zou welvallen in de gevangenis zouden geraken... Laat ons zonder toeven in onzen auto kruipen, naar ons hotel rijden en er oorlogsraad houden.

— Misschien vinden wij Daks daar...

— Dat moet ge niet gelooven... Onze vriend is waarschijnlijk door de schurken die in het paleis huizen misleid of wordt door hen gevangen gehouden... Wat mag er na de komst van Victoire in het verblijf van den markgraaf gebeurd zijn?... Ik word er niet wijs uit!

— Het is des te duisterder, meende de Rosse, dat ze beiden opperbest door den edelman ontvangen werden, zooals Daks het ons zelf heeft verklaard...

— Ja, het is zonderling... We hebben onzen vriend en het meisje toch met eigen oogen in het paleis zien gaan... Wij hebben er hem alleen zien buitengaan en, nadat hij met ons gesproken had, er terug binnen...

— En dan wordt ons gezegd, dat er gister geen meisje in het paleis is gekomen!...

— Het is al te kras... Was Daks nu maar bij ons, om dat geheim op te klaren...

Zij behielden het stilzwijgen tot zij in hun hotel terug waren, daar ieder diep nadacht over het nieuwe avontuur, dat voor hen dien dag begonnen was.

Mol had natuurlijk Daks niet gezien...

De makkers deelden hem mede hoe zij in

het paleis van den markgraaf ontvangen waren geworden.

— Beste vrienden, zei Mol, wij moeten met omzichtigheid te werk gaan en op onze eigen krachten steunen om eene oplossing voor het raadsel te vinden... Van al wat te Madrid iets te vertellen heeft, de openbare machten inbegrepen, hebben wij geen steun te verwachten, dat staat als een paal boven water... Hoe zouden ze tegenover een grande van Spanje onze verdediging opnemen, en dat voor eene rare geschiedenis, die voor ieder van hen noch kant noch boom gelijkt...

— Denkt gij, vroeg Pil, dat de markgraaf werkelijk naar zijn buitenverblijf vertrokken is?

— Het eerste punt dat wij moeten ophelderen.

— Victoire is dan gewis, tegen haar wil, met hem medegegaan.

— Maar Daks?

— Daar staat mijn verstand stil bij.

— Hij zou ons toch verwittigd hebben.

— En dat alles is mijne schuld, kloeg Janneken, wien het weenen zeer nabij stond... Had ik niet op de gekke gedachte gekomen...

Mol sneed hem het woord af.

— Nog nooit hebben wij ons in moeilijker omstandigheden afgevraagd wie er schuld aan had... Gezeur en gekjammer kunnen ons niet uit den druk helpen... We staan er voor en we moeten er door... Ze kennen mij nog niet in het paleis van den markgraaf... Blijft gij hier of doet eene wandeling... Ik ga op inlichtingen uit en ik mag een uil zijn, als ik er geene bekom... Tot straks...

Hij bestelde een auto, gaf den voerder eene goede fooi op voorhand en beval hem tot in den omtrek van het verblijf van den markgraaf te rijden en daar in eene zijstraat op hem te wachten.

— Ik moet kost wat kost te weet komen of de grootvader van Victoire zijn woning heeft verlaten.

Het was de portier die Mol moest te woord staan en daar deze laatste geen letter spaansch kende zoo groot als het paleis van den markgraaf zelf, werd de knecht weer geroepen, die met de taal van Victor Hugo over de baan kon.

Toen Mol zuiver fransch in zijne ooren klinken hoorde, was zijn plan onmiddellijk gemaakt.

— Wij zullen het oude middeltje om menschen te vangen nog maar eens gebruiken,

dacht hij... Het heeft reeds zoo dikwerf gepakt, dat het thans nog wel eens zal tot het doel leiden.

En met den parijzer tongval, dien hij machtig was, vroeg hij den dienaar:

— Zijt gij Louis Dupont?

— Neen, die ben ik niet.

— Is er hier geen man in dienst die zoo heet?

— Ik ken er geen in dienst bij den heer markgraaf.

— Och, dat is spijtig.

Mol zette een gezicht op als zou hij aan 't weenen gaan.

Op droeven toon vervolgde hij:

— En kent gij niemand die dezen naam draagt... Ik zei: Louis Dupont...

— Neen...

— Dan weet ik niet wat ik moet beginnen.

— Wat hadt ge met dien Dupont voor?

— Wel zijn broeder had mij bij hem aanbevolen, om in hetzelfde huis als knecht in dienst te treden. Ik moest maar zoo dadelijk komen, was er geantwoord geworden, want men had bij den markgraaf iemand noodig, die niet te lui of te lomp was.

— Bij den markgraaf van Almansa en Jativa?

— Zie, dat ik herinner ik mij niet meer... Het was ook een langen naam, maar ik ben hem geheel vergeten...

De andere begon te lachen.

— Dan zult ge te Madrid wel terecht komen!... Wat gaat ge nu beginnen?

— Ik zei het u reeds: ik weet het niet!

— Ge ziet er mij een braven jongen uit.

— Dat ben ik altijd geweest en ik hoop het te blijven.

— Reeds in dienst geweest?

— Ja, bij een Engelschen edelman: lord Steadily.

Ik zal mijn vroegeren patroon maar in den hoogen adel benoemen, dacht Mol, dat kon hier geen kwaad.

— Het toeval dient u, zei de knecht... Wij hebben iemand noodig en het zal den hotelmeester wel gevallen zijn een man te vinden die zuiver fransch spreekt... Wacht hier een oogenblik...

— Het gaat opperbest, zoo overwoog Mol, en als ik den hotelmeester beval, heb ik twee voeten in huis... Eens binnen de vesting zal ik wel weten uit te vorschen wat de bezetting met Victoire en Daks voorheeft.

Hij werd den overste van het dienstperso-

neel voorgesteld en wist zich zoo eerbiedig en onderdanig voor te doen, dat hij mocht naar de kleedkamer gaan en een livrei passen, om des anderendaags in dienst te treden.

— Ik wil u een paar dagen zien werken, zei de hotelmeester, en, gaat het zooals ik het wensch, dan kunt ge naar het kasteel van Jativa vertrekken, om er onzen heer en meester te dienen.

De vreugde glansde op het gelaat van Mol.

— Ja, ge moogt er wel gelukkig om wezen, want het is eene groote gunst die u zal te beurt vallen...

De tevredenheid van onzen held had echter eene andere oorzaak. Hij vernam zoo al in de eerste oogenblikken dat hij in het paleis was, dat de markgraaf wel degelijk naar zijn landgoed gereisd was.

Victoire en Daks zullen er dan ook wel zijn, zoo dacht hij, en ik kan de vrienden mededeelen dat het noodig is ginder een oog in 't zeil te gaan houden.

Maar, eer het avond was, zou hij er nog meer van weten. Het toeval zou voortgaan hem te dienen. Het toeval heeft soms een voorliefde om een mensch op het levenspad te brengen waar hij wezen moet...

Mol vond een livrekleed, met al wat er bij behoorde, dat hem als geschilderd om het lichaam ging.

Wanneer zijn collega, die hem bij den markgraaf had binnengebracht hem zoo degelijk in het dienstpakje zag staan, sprak hij:

— Het is alsof gij uw gansch leven tot het huis van Almansa en Jativa hebt behoord... Ik hoop dat wij hier langen tijd samen zullen mogen dienen en de profijten deelen, die u rijkelijk worden toegesmeten als ge 't vertrouwen van den hofmeester geniet... En dat zal u toekomen, daar zal ik voor zorgen, indien gij mij heden een grooten dienst wilt bewijzen...

— Wel honderd, antwoordde Mol, want zonder u zou ik misschien al van wanhoop in 't water gesprongen zijn... Zeg maar op, wat moet ik doen... Als ge mij moest vragen op het dak van het paleis te klauteren en de zon met mijn tanden te pakken, ik zou het beproeven.

— Ge zoudt uwen mond verbranden... Zoo veel vraag ik niet... Ik zou zonder uitstel het paleis moeten verlaten, om een lief meisje te vervoege, dat op mij dol verliefd is... Kon ik haar vandaag niet spreken, dan zie ik haar misschien niet meer weder...

— En ge wilt mij tot haar zenden, sprak Mol onnoozel om...

De andere lachte gul.

— Ge zijt een uilenspiegel! Neen, ik wensch er zelf heen te gaan, maar ik kan hier niet weg, omdat ik met een post van vertrouwen ben gelast geworden... Hetgeen ik doen ga is gewaagd, maar ik stel in u een groot vertrouwen sinds ik u het eerste oogenblik te zien kreeg...

— Dat is goed geplaatst, geloof mij.

— Als gij mij wilt vervangen, zoo kon ik mijn liefje gaan opzoeken...

— Ik ben uw man.

— Luister dan met aandacht naar hetgeen ik u zal mededeelen...

— Mijn ooren staan open als schuurdeuren.

— Maar herhaal er nooit een woord van.

— Mijn mond zal gesloten wezen als een geldkoffer.

— Verneem dan dat wij hier een man hebben gehuisvest, die het onzen heer en meester, zeer lastig wilde maken...

— Werp hem buiten.

— Onderbreek mij niet... Het is juist het tegenovergestelde dat wij hebben gedaan... Wij hebben hem opgesloten.

Mol kon met moeite een kreet van verrassing inhouden.

— Daks, zoo dacht hij.

De knecht vervolgde:

— De man zit in zijne slaapkamer, met een grendel voor de deur en dikke staven voor het venster... Wij hebben hem eenigen tijd in 't slaap gedompeld, maar hij is thans ontwaakt en vindt het niet plezierig in zijne gevangenis... Hij wil er uit, maar dat kan slechts overmorgen geschieden, om redenen welke mij zoomin als u bekend zijn.

— Als het ons niet aangaat, hoeven wij het niet te weten.

— Zeer juist... Gij zult u nu met den kok moeten verstaan om den gevangene voedsel en drank te bezorgen... Ik geef hem de noodige onderrichtingen... Ook moet ge ieder half uur gaan zien hoe de kerel het stelt en of hij nog in de kooi zit, rustig en zonder het een of ander te beproeven om er uit te geraken... Dit alles dient ge te verrichten langs een winket dat in de deur van de slaapkamer is aangebracht, zoodat ge niet moet vreezen dat uw bezoek hem middel zal verschaffen om te ontsnappen... Wat de man u ook zeg-

gen of vragen möge, geen woord moogt ge met hem wisselen... Begrepen...

— Ik versta toch geen Spaansch.

— Hij spreekt Fransch...

Het lijdt geen twijfel, het is Daks... Beste vriend, ge hebt gelijk in mij een volledig vertrouwen te stellen... Ge gaat de kat bij het vleesch zetten... Ik zou wel een cavalier seul kunnen dansen van plezier... Maar ik zeg het niet en ik doe het niet...

— Alles zal in de puntjes verzorgd worden... Gij zult over mij niet te klagen hebben, zoo besloot hij.

De twee mannen drukten malkaars hand, om hunne vriendschap te bezegelen.

Ongemerkt en zonder oorlof verliet de knecht het paleis van den markgraaf...

Keeren wij terug tot Daks, op het oogenblik dat de nevels van den porto, door den Braziliaan zoo goed verzorgd, begonnen op te trekken en de man uit zijn loomen slaap werd gewekt.

Zijn hoofd was zwaar en slechts na enkele oogenblikken begonnen zijne gedachten te werken, maar zonder orde, geheel door elkaar geworpen, zoodat hij zich hoegenaamd geen rekenschap kon geven van hetgeen er met hem gebeurd was en waar hij zich bevond...

Eenige stonden bleef hij verbaasd voor zich uitkijken, zonder eenige beweging te maken, als versuft tot er eenige klaarte in zijn brein kwam.

— Hoe ben ik hier op dat bed gekomen? vroeg hij zich af. Ik heb me toch niet te slapen gelegd... Mijn keel brandt van den dorst...

Hij sprong uit het bed en keek rond zich. Op den lavabo stonden eene waterkaraf en een glas...

Gulzig dronk hij...

Toen werd hem alles plotseling helder in den geest.

— De porto! kreet hij, daar in het salon.

Hij wilde de deur openen, om in het belendende vertrek te treden.

Zij was gesloten en vertoonde in een der paneelen een soort winket.

Hij deed een halven draai en keek naar het raam, dat van dikke ijzeren staven was voorzien.

— Dat lijkt hier een gevangenis, dacht hij... Ik heb mij laten verschalken en zit op het droge!... Daks, jongen, voor een man die reeds door zooveel netten vloog, hebt ge u laten beetnemen als een leerlongen in het vak... Een kamer en een slaapmiddel!... Ge zoudt van schaamte onder den grond moeten

kruipen maar de vloer ziet er sterk uit en het gereedschap ontbreekt zoodat ge nog niet zoo spoedig hier onder den grond zult kunnen zitten... De deur ziet er stevig uit en ze is potdicht gesloten... Geen middel om langs hier buiten te komen.

Hij begaf zich naar het venster...

— Solied werk... Geen kans om ze uit den weg te krijgen... Men heeft hier een mooi zicht op een verloren hoek van het park van den heer markgraaf... De voorbijgangers zullen mij niet kunnen helpen en een briefje hieruit geworpen zou in niemands handen terecht komen...

Hij ging op het bed zitten en zuchtte kalm en gelaten:

— Daks, beste vriend, ge ligt in de petaten, jongen, en ge zult er slechts uitgeraken als dien bruinen deugniet de lust bekruipt er u uit te halen, amen!...

Hij dacht eenige oogenblikken diep na.

— Wat kunnen de makkers voor mij doen? Ze zijn hier vreemdelingen en staan tegenover een man van den hoogsten adel. Geen mensch zal trouwens geloof hechten aan heel de rare historie van Victoire...

Ik moet lang geslapen hebben, zoo dacht hij, want ik heb honger als een nijlpaard... dat honger heeft!... Ze zullen mij hier toch wel wat eten brengen, en wat ander drinken als water hoop ik... Misschien staat er een wacht in het salon.

Hij klopte op het winket.

Niets bewoog.

— We zullen dan de dingen maar afwachten die komen zullen, anders is er toch niets te doen...

Hij nam plaats op een stoel tegen het raam en verzonk in gepeinzen...

Het winket in de deur werd opengeschoven en het hierdoor verwekte geluid rukte Daks uit zijne mijmeringen.

Het gelaat van den franschen dienaar vertoonde zich voor de opening.

Daks naderde en vroeg:

— Mag ik weten...

De andere schudde neen met het hoofd.

— Ik begrijp, ge moogt niet spreken... Zoo is het consigne altijd in zulke gevallen... Ik dring niet verder aan... Ge komt eens kijken of ik nog leef en hoe ik het stel... Dank u, opperbest, maar wat ongezellig, zoo moederziel alleen... En ik heb honger... Het is u gewis

niet verboden mij eten te bezorgen... Een paar boeken, om den tijd te dooden, zouden mij ook zeer welkom zijn...

Een vriendelijk knikje beantwoordde deze verzoeken en het winket werd gesloten.

— Zeer plezierig, zoo'n alleenspraak, meende Daks, maar aan het minzaam gelaat van den dienaar heb ik bespeurd dat hij bereid was mijn aanvraag bij den bruinen Mijnheer te steunen...

Eenigen tijd nadien werd hem langs het winket een schaal met voedsel, eene flesch wijn en een drietal boeken toegestoken.

— Geen slaapmiddel? vroeg Daks, op de wijnflesch wijzende.

Eene ontkennende hoofdbeweging, vergezeld van een gullen lach was het antwoord, en de opening ging weer dicht.

Daks liet zich het maal goed smaken, dronk een paar glazen wijn en verdiepte zich daarna in de lezing van een der boeken, een fransch roman, dat hem boeide en zijn toestand geheel deed vergeten, tot het winket opnieuw werd geopend.

Niemand vertoonde zich... Eene hand, die een zilveren schotel naar binnen stak, was al wat Daks te zien kreeg.

Hij nam het voorwerp aan en wilde, als de hand verdween, naar buiten kijken, maar het deurtje ging snel dicht.

— Ik krijg het schuifje! lachte onze held. De knecht zal waarschijnlijk bevel ontvangen hebben mij zelfs zijn gelaat niet meer te laten bewonderen... Veel belangrijks en schoons was er niet aan te zien...

Op het zilveren schenkblad bevond zich koffiegerei en eenige koeken.

— Dat is mijn five o'clock, zei Daks. Er wordt toch goed voor mij gezorgd: een bewijs dat ze mij in het leven wenschen te houden...

Hij bemerkte dat er onder de broodjes een stukje wit papier uitstak en trok het er onder uit.

Het was met potlood beschreven.

— Ha, als ze niet spreken, schrijven ze toch...

Hij las het volgende:

« Beste vriend Daks ».

— Ik heb hier dan toch vrienden, dacht Daks, om briefjes van de vrienden tot in mijne cel te brengen!

Hij keerde het papiertje snel om, ten einde te zien wie hem schreef.

— Mol! Dat belooft veel goeds.

Hij las opnieuw:

« Beste vriend Daks,

» In het winket van de deur uwer gevangenis heb ik een gaatje ontdekt en zoo kunnen zien dat de vriend Daks er achter zit.

» Ja, zelf gezien, hetgeen natuurlijk beduidt dat ik in het paleis van den markgraaf een voet in huis heb.

» Ik kan mij echter slechts tot morgen vroeg, misschien slechts tot een eind in den avond met u in verbinding stellen.

» Spreken doe ik niet met u, omdat ik wellicht bewaakt word... Ik heb mij zelfs aan u niet vertoond, omdat ge door een kreet of een woord, als ge mijn schoon gelaat aan 't winket zaagt, mij zoudt verraden hebben.

» Schrijf op dit papiertje uwe onderrichtingen, die ik straks met het koffiegierief zal komen halen.

» Morgen of overmorgen vertrek ik naar Jativa, waar ik den markgraaf moet gaan dienen.

» Ik heb reeds van het dienstpersoneel vernomen dat de oude heer met Victoire en een deugniet van een vreemdeling die als vertrouweling van den markgraaf iedereen hier afjakkerde naar Jativa vertrokken zijn.

» Nu weet ge er zooveel van als ik.

» Wat staat er mij te doen?

» Uw zeer toegenegen,

» Mol.

» Dienaar van den markgraaf

» van Almansa en Jativa, in

» buitengewonen dienst. »

— Dat is Mol heel en al, dacht Daks... In de moeilijkste omstandigheden en tegenover de ernstigste zaken, verliest hij nooit zijn opgewektheid... Hem onderrichtingen geven?... Hem aanwijzen welke gedragslijn hij volgen moet... Alles hangt hier van de omstandigheden af... Laat ons eens kalm en met methode vaststellen wat er voorloopig best kan gedaan worden...

Hij plaatste zijn ellebogen op zijn knieën liet het hoofd in zijne handen rusten...

Er verliep wel een half uur vooraleer hij uit zijne gedachten los kwam en zijn vulpen nam om Mol het volgende te schrijven:

« Beste aller Mollen,

» Ge hebt goed werk geleverd door hier een voet in huis te bekomen, want ik heb er hier wel twee, maar hun gaanpad is slechts enkele meters lang en breed.

» Gij moet het volgende doen:

» Mij hier gerust laten zitten uïtdrogen. Ik had er eerst aan gedacht u te vragen mij te laten vluchten, maar dat zou den markgraaf en zijn trawant op hun hoede doen wezen en het spel voor ons verbrodden.

» Ze zullen mij trouwens, ik ben er van overtuigd, wel in vrijheid stellen, want ze hebben mij opgesloten om Victorie zonder hinder te kunnen ontvoeren, hetgeen van minder belang wordt omdat wij nu weten waar zij zich bevindt.

» Gaat de vrienden verwittigen en leg hun op dat ze te Madrid moeten blijven, zonder zich in het paleis te laten zien, tot ik hen kom opzoeken.

» Gij moet naar Jativa vertrekken en met twee wijdgeopende oogen en idem zooveel ooren nagaan wat er ginder gebeurd met onze Victoire, die er wellicht ook gevangen zal gehouden worden, want dat ze met hare instemming naar het landgoed van haren grootvader werd gevoerd is niet mogelijk.

» Ik zal u ginder komen vervoegen, om mijn neus eens te steken in de plannen van dien ouden brombeer en zijn okerkleurigen helper.

» We hebben al voor heeter vuren gestaan en zullen deze maal ook wel weten tot een goed einde te komen.

» Ik groet u, beste aller Mollen.

» Daks.

» Te gast bij den markgraaf

» Almansa en Jativa, in zijn

» paleis te Madrid ».

Toen Mol 's anderdaags met alle mogelijke voorzorgen om niet gevolgd en bespied te worden zijne vrienden in het hotel opzocht, hun zijne wederwaardigheden en het schrijven van Daks had medegedeeld, zei Janneken: — Ik vertrek dadelijk naar het landgoed van den markgraaf... Victoire moet onmiddellijk met ons afreizen... Ik wil niet wachten en haar misschien nooit meer wederzien!...

Al de overredingskracht van den Rosse was er noodig om zijn gezelschap tot andere gedachten te brengen, hem te doen inzien dat hij niet tot bij Victoire zou toegelaten worden en er met list diende te werk gegaan om het

meisje uit de handen van hare ontvoerders te halen.

Op het laatst gaf de jongen toe en allen besloten de onderrichtingen van Daks stipt te volgen.

Zij bleven te Madrid en Mol vertrok met een paar andere knechten en eene kamerjuffer naar het buitenverblijf van den grootvader van Victoire...

Dienzelfden dag werd de deur van Daks slaapkamer geopend en de fransche dienaar stond voor onzen held, hoffelijk buigend en den glimlach op de lippen.

— Namens den heer markgraaf kom ik u al zijne verontschuldigen aanbieden omdat hij verplicht is geweest u eenige uren van uwe vrijheid te berooven. Het was noodig...

Daks sneed hem het woord af en zette den volzin door den knecht begonnen als volgt voort:

—... omdat hij zonder door mij er toe belet te worden zijne kleindochter naar Jativa wilde brengen.

— Ja, zei de andere.

— En thans verzoekt hij mij vriendelijk zoo spoedig mogelijk zijn paleis te verlaten, om er nooit meer weder te keeren.

— Zoo is het.

— Gij denkt dat ik het doen zal?

— Ik hoop het voor u.

— En, doe ik het niet?

— Dan moet ik u met geweld aan de deur zetten.

— Ja, gijlie kent hier niets dan geweld... Gij denkt toch zeker niet dat ik het hierbij laten zal?

— Wat zoudt gij zooal uitrichten?

— Mijn beste vriend, evenals overal zullen er wel rechters zijn te Madrid... Ik geloof dat mijn land hier ook wel een ambassadeur zal hebben zitten... Desnoods zal ik tot bij den Spaanschen Koning gaan, om Victoire in vrijheid te doen stellen...

Niets van dat alles zal ik doen, dacht Daks, maar ik zeg het u, opdat gij het aan den ouden heer, zoudt gaan vertellen, ten einde ik ongehinderd in stilte zou kunnen werken.

De fransche dienaar haalde de schouders op en liet een spottend gelach hooren.

— Kan de rechter, kan een ambassadeur, kan de Koning van Spanje een grootvader verplichten aan vreemdelingen zijne kleindochter af te staan?

— Wij zullen zien! volhardde Daks.

— Gij zult niets zien en als ik u een goeden raad mag geven keer dan zoo spoedig moge-

lijk naar uw land terug... Onze heer is almachtig en als gij het hem eenigszins lastig mocht maken, zoudt ge in eene echte gevangenis uwe onbesuisde daden kunnen bekopen.

— Het recht van den sterkste!

— Zoo noemt men dat, en 't is misschien wel altijd geen recht, maar wie er tegen ingaat moet zeer dikwerf, bijna immer het onderspit delven... Dat is nu eenmaal de gang van de wereld... Daarom luister naar mijne aanbeveling: pak u zou spoedig mogelijk hier weg en den eersten trein om Spanjes hoofdstad den rug toe te keeren...

Daks schudde bedenkelijk het hoofd en zei na eene korte poos, die hij in diep nadenken scheen door te brengen.

— Alles wel gewikt en gewogen, geloof ik dat gij overschot van gelijk hebt...

— Des te meer dat de edele jonkvrouw er niets zal bij verliezen, de kleindochter van den markgraaf van Almansa en Jativa te blijven... Het is voor haar geluk...

— Het is inderdaad zoo....

Hij stak den dienaar de hand toe:

— Ik dank u... Wij zullen malkaar wellicht nooit meer weer zien... Mag ik u verzoeken mij een grooten dienst te bewijzen?

— Als 't mogelijk is, zeker.

— Indien gij de jonkvrouw weer ontmoet, maak haar mijne groeten en mijn beste wenschen voor haar toekomst over...

— Dat beloof ik u...

Daks schudde den man de hand en verliet het paleis

Als hij op straat stond, overwoog hij:

— Nu niet naar het hotel... Het is bijna zeker dat ik zal gevolgd worden... Recht naar de spoorhal en een koepoon voor Parijs genomen... Ze zullen aan 't winket wel eens gaan hooren waar Daks naartoe wil... In de eerste statie waar de trein stilhoudt stap ik af en keer niet als Daks terug naar Madrid, maar als een heel ander man... De veldtocht begint... Markgraaf van Almansa en Jativa, grande van Spanje, ge zult weldra weten wie ik ben...

En hij begaf zich naar het hoofdstation...

Een viertal dagen later kwam er in de bergplaats voor auto's van eene groote herberg te Jativa een rijtuig, waarin twee reeds bejaarde deftig gekleede heeren zich bevonden, en hetwelk door een jongen rossen chauffeur werd gevoerd.

De twee inzittenden droegen een zwaren

baard en een bril met groote ronde glazen in goud gezet.

Zij bestelden kamers en gaven het voornemen te kennen het overige gedeelte van den dag en den nacht te Jativa door te brengen.

De twee waren zeer mild met drinkgeld en het dienstpersoneel was hun dan ook dadelijk zeer genegen.

Na het noenmaal gingen de twee vreemdelingen een wandeling in den omtrek doen, terwijl hun chauffeur ook de herberg verliet en den weg naar het kasteel van den markgraaf insloeg.

— Mijn beste Pil, zei een der wandelaars tot zijn gezel, wie niet waagt kan niet winnen.

— Dat is waar mijn waarde Daks, was het antwoord, maar als de Rosse herkend wordt als een der mannen die zich in het paleis te Madrid hebben aangeboden, dan is onze onderneming naar de maan.

— Hoegenaamd niet, want dan zijn wij er nog... Ik weet trouwens dat niemand van de dienaars die den Rosse gezien hebben, Madrid heeft verlaten... We zullen er straks meer van weten...

Wanneer zij den weg naar de herberg terug insloegen, na van uit de verte het prachtige slot van den markgraaf te hebben in oogenschouw genomen, kwam de chauffeur op hen toe, en, na hen eerbiedig gegroet te hebben, sprak hij in het vlaamsch:

— Ik heb met Mol een paar woorden kunnen spreken...

— Hoe hebt ge dat aan boord gelegd?

— Zeer eenvoudig... Ik heb gevraagd of mijn broeder thuis was... Enkele oogenblikken later stond Mol voor mij... Hij heeft verlof bekomen en zal tegen den avond zijn broeder komen opzoeken... Ik heb hem natuurlijk niet gesproken dan over moeder, vader, zuster en broeders en andere aangelegenheden, want er zouden wel ooren kunnen geweest zijn die vlaamsch verstonden...

— Gij weet dus niets?

— Geen woord... Wij zullen geduld moeten oefenen tot Mol in de herberg komt...

De twee broeders waren gezeten op eene bank, voor de herberg, en klonken en dronken op het weerzien.

De twee heeren zaten binnenshuis en spraken geen woord. Ze schenen veel belang te stellen in een tijdschrift met platen, dat zij samen inzagen...

— Breng mij nu spoedig op de hoogte Mol... Ik moet binnen een half uurtje mijne meesters met den auto rondrijden, omdat ik

alzo, verwijderd van alle mogelijke luistervinken, Daks en Pil op de hoogte van den toestand kan brengen... Zeg op...

— Slecht nieuws...

— Hoedat?

— Victoire is niet op het kasteel.

— He!... Wat?

— Zij is er nooit geweest.

— Zijt ge daar zeker van?

— Ik zou het anders niet beweren... Ik heb eene kamermeid opgevrijd en beloofd haar te huwen... Zij stelt nu volledig vertrouwen in mij en heeft mij medegedeeld dat den dag dat de markgraaf naar Jativa is afgereisd, Victoire en de gele vertrouweling van den markgraaf naar eene andere bestemming zijn vertrokken... Waar ze gegaan zijn, weet ze niet te zeggen...

— Dat is tegenslag, dat werpt al onze plannen in duigen!... En de markgraaf?

— Die leeft in zijne vertrekken, zooals te Madrid naar het schijnt, en komt zelden buiten... Ik ben in zijn persoonlijken dienst en krijg hem slechts op afstand te zien... Ik mag het een en ander aanbrengen als hij moet gekleed worden, als hij eet, als hij slapen gaat, maar ik kan hem niet naderen... Alleen zijn kamerdienaar komt in zijne onmiddellijke nabijheid...

— Victoire, niet hier... Als ik dat aan Daks overbreng, krijgt hij de stuipen!... En Pil valt flauw... De plannen waren zoo goed opge maakt om haar op te lichten en in de auto mede te voeren... Mol, ik had wat anders van u verwacht!...

— Zoo net alsof ik het verhelpen kon!

— Het is waar... Ik zal onze vrienden op de hoogte stellen... Keer hier binnen een klein uurtje terug...

De Rosse begaf zich naar de autobergplaats, zette zijn rijtuig in gang en stopte voor den uitgang der herberg, waar de twee heeren dadelijk naar buiten kwamen en in het voertuig plaats namen.

Na een eindweg gereden te hebben, zei de Rosse tot Daks die naast hem was komen zitten:

— Ge zult verwonderd opkijken, beste vriend... Victoire bevindt zich niet bij haren grootvader op het kasteel.

— Wat vertelt ge nu!

— Mol weet er alles van en komt het mij daareven te zeggen... Zij is, den dag dat zij werd opgesloten in het paleis te Madrid en haar grootvader naar Jativa reisde, naar eene andere bestemming gevoerd...

— Door den gelen deugniet, voleinde Daks.
 — Hoe weet gij dat.
 — Daar was niet aan te twifelen, van het oogenblik dat ze niet naar Jativa ging... Nu begrijp ik ten volle waarom men mij achter slot en grendel heeft geplaatst... Nu wordt het eene rare geschiedenis... Heeft Mol niet kunnen vernemen in welke richting onze kleine vriendin werd gezonden?

— Neen, daar weet hij niets van.
 — Waar nu heen met dat blind paard?... We dachten hier te Jativa een licht te vinden en we zitten meer dan ooit in de duisternis!...
 — Wat denkt ge te doen?

— Op dezen stond weet ik er geen zier van.. Rijd maar wat rond... Ik zal er eens over nadenken... We zitten leelijk in nesten, Rosse... Laat de auto er maar snel op los gaan... De wind zal mijn hoofd wat verkoelen, want de mededeeling van Mol heeft het warm gemaakt... Ik geloof dat ik voor de eerste maal hoofdpijn zal krijgen...

Het rijtuig vloog over de baan...

Als ze ruim een kwartaars in dolle vaart gereden hadden, legde Daks de hand op den arm van den Rosse en zei:

— Trager... Ik ben tot de overtuiging gekomen dat er ons niets te doen staat dan heden avond nog terug naar Madrid te rijden, om daar een spoor te zoeken... Van deze stad is Victoire ontvoerd geworden en het is daar dat wij moeten vinden hoe ze is heengegaan en waarheen... Iets dat ik niet begrijp, is hoe

men er in gelukt is haar mede te krijgen... Uit vrijen wil is ze den bruinen man niet gevolgd...

— Zoo denk ik er ook over.

— Keer weder naar onze herberg... Spreek met Mol en zeg hem dat hij op het kasteel te Jativa moet blijven... Wij moeten weten wat er daar gebeurt en kan Mol iets vernemen betreffende Victoire dan moet hij ons onmiddellijk verwittigen... Gij zult uwen broeder dikwijls schrijven, hem brieven zenden met een adres en waarin hij tusschen de regels moet leeren lezen... Hoe we dat raadsel zullen opgelost krijgen weet de duivel, en deze lieve hellegast zal het ons niet zeggen...

Het geschiedde zooals Daks het had bevolen.

Tegen den avond holde de auto op de baan naar de Spaansche hoofdstad en kwam Mol terug in het kasteel van den markgraaf.

— Mijn broeder, zoo sprak hij tot de kame-nier die hem haar hart had geschonken, is een rare gast... Ik heb hem gesproken over u en hem medegedeeld dat ik zoo spoedig mogelijk met u zou willen trouwen... Ge kunt in den echt treden, heeft hij mij geantwoord, zoodra ik genoeg heb gespaard om te trouwen. Dan geef ik u deze spaarcenten, omdat mij den lust teenemaal ontbreekt om zulk een sprong in het duister te wagen... Hij verdient veel geld, liefste vriendin, en we zullen dus niet lang moeten wachten...

HOOFDSTUK LX

DE AGENCE QUEEPERE Y CONDAROS

Men kan zich voorstellen hoe groot de droefheid was van Janneken, die te Madrid was achtergebleven, toen de makkers hem moesten mededeelen dat Victorie spoorloos verdwenen was.

Hij liet zijn smart vrijen loop, borst in snikken los en was der wanhoop ten prooi.

— Het is alles mijne schuld, riep hij uit... Had ik het gekke voorstel niet gedaan eerst naar den grootvader van Victoire te reizen we zouden thans bij mijne moeder wezen en mijne geliefde vriendin zou bij ons zijn... Hoe heb ik toch zooiets kunnen doen?...

— Het stond geschreven, zei Daks... De menschen kunnen aan hun lot niet ontsnap-

pen, tenzij ze logisch genoeg zijn om zelf dat lot voor te bereiden... Er loopen er echter niet veel op onze aardkorst, die een logischen levensweg lang kunnen volgen, want spoedig geraken ze op een zijpad en 't is er mede gebeld...

— Kom, sprak de Rosse, en legde teeder den arm op de schouders van zijn lotgenoot... Ween nu niet en wees man... Victoire is voor het oogenblik wel verloren, maar hetgeen verloren is kan teruggevonden worden, en wij zweren hier plechtig niet te zullen rusten eer wij haar hebben ontdekt... Niet, mannen?

— Ik doe er den duursten eed op, beaamde Daks.

— En ik voeg er mijn eerewoord bij, zei Pil. We zullen niet rusten, zoolang Victoire niet bij ons terug is...

— Ik ben van plan, sprak Daks, de eerste opzoekingen, die wellicht veel tijd zullen vergen, met Pil te beginnen.

— En wat moet ik doen? vroeg Janneken.

— Moet ik met de armen gekruist, op een stoel blijven zitten! riep de Rosse uit. Ge zult toch...

— Laat me toch uitspreken, sneed Daks hem het woord af... Ik wil u voorstellen met Janneken naar Antwerpen te reizen, om er zijne moeder te gaan omhelzen... Zoodra ik u noodig hebt laat ik het u weten en gij komt beiden ons vervoegen...

— Dat verandert de kwestie, meende de Rosse... Wij waren stilaan de moeder van mijn vriend aan 't vergeten... Het is 't schoonste van onze historie niet!

— Neen, zei Janneken, ik heb mijne moeder nog geen oogenblik vergeten, dag en nacht aan haar gedacht maar toch verlang ik bij u te blijven, om Victoire terug te vinden...

Wat zou ze niet denken, als zij mij op dien gelukkigen stond niet bij u zou zien?... Zoolang reeds heb ik er naar gesnakt mijne moeder weer te zien, dat ik nog wel enkele weken, enkele maanden als 't noodig is, daar naar hunkeren kan... Ik wil al mijne krachten wijden aan de taak die wij eerst en vooral gaan ondernemen...

Men mag het Janneken niet euvel opnemen dat hij aldus sprak, want de jongen was een mensch als een ander, en vooral in de jaren der jeugd, als de man liefde heeft opgevat voor eene vrouw, taant bij hem de liefde voor de moeder. Dat is nu eenmaal zoo bij de meeste jongelingen. Trouwens, de liefde der kinderen is nimmer zoo sterk als de liefde der ouders...

Er bestaat een oud lied, wel het schoonste dat ik ken, waarin een meisje den jongen man die op haar dol verliefd is, hem oplegt haar het hart van zijne moeder te brengen.

Hij ijlt naar huis, doodt zijne moeder ruikt haar het hart uit den boezem en snelt er mede terug naar zijne minnares.

Onderweg glijdt hij uit en valt.

En het lillend moederhart vraagt hem bezorgd:

— Hebt ge u niet zeer gedaan, liefste zoon?...

Ondanks het aandringen van Daks, bleef Janneken standvastig bij zijn besluit.

— Ik zal dan maar opnieuw een telegram zenden aan uwe moeder, om haar gerust te stellen... Hoe wij het gaan aanvangen om eenig spoor van Victoire te vinden, in deze groote stad waar wij niemand kennen, dat gaat boven mijn denkrachten zei Daks tot zijne gezellen... En wij moeten er op onze eigen vleugels op uit, want van niemand hebben wij hulp te verwachten...

Het toeval zou ons moeten dienen, maar ik geloof niet dat het voor 't oogenblik daar lust toe heeft... In het paleis van den markgraaf zal geen mensch er meer van weten dan Mol er te Jativa heeft kunnen van teweet komen, want de markgraaf zal aan geen levende ziel zijn geheim verklapt hebben... De Braziliaan nog minder... Wij zitten voor een duister geheim... Hoe krijgen we er licht in...

— Gij geeft het op! zuchtte Janneken.

— Om den bliksem niet! riep Daks... Ik geef nooit iets op, maar ik weet niet hoe er aan te beginnen.

— Ik wel, zei Pil.

Allen keken hem met verwonderde blikken aan.

— Dan hadt ge dat al vroeger kunnen zeggen, en mij niet moeten toelaten al die nuttelooze woorden te spreken!!

— Het komt me daar zooeven slechts in de gedachte... Zijn er hier te Madrid geen Daksen?

— Wat?

— Of er hier geen menschen te vinden zijn, die er op ingericht zijn om personen op te zoeken?

— Dat wij daar niet eerder aan gedacht hebben!...

Daks vloog de trappen af, naar de loge van den portier.

— Als ik iemand in Spanje zoek, wiens verblijfplaats mij geheel onbekend is, wat moet ik dan doen? vroeg hij.

— Hebt ge er geld voor over?

— Al wat ik bezit.

— Dat zal wel genoeg zijn, meende de portier, die aan het koninklijk drinkgeld dacht, dat hij reeds ontvangen had.

Hewel, dan kan ik u iemand aanwijzen, die altijd gelukt in zulk ondernemingen, want al de hotelgasten die ik hem zond hebben mij eene goede belooning gegeven, omdat zij op korten tijd voldoening hadden bekomen...

— Ge zult er van mij ook eene krijgen, als ik niet teleur gesteld word... Het adres.

— Agence Queepère y Condaros... Half fransch en half spaansch, maar de directeur

is een Franschman... Een zonderlinge vent... Ge moet u verbeelden dat...

— Ik zal dat allemaal wel zelf zien... Waar vind ik hem?... Telefooneer om een auto... Spoed u...

Hij snelde weer naar boven, bracht zijne makkers op de hoogte en besloot:

— Het is best dat ik alleen ga... Ik zal de agence dadelijk weten te schatten... Tot straks...

Een paar oogenblikken later zat hij in de auto, die hem naar een groot gebouw bracht, met inrijpoort waar eene witte marmeren plaat van groote afmetingen in gouden letters, zoo hoog als kaplaarzen, liet lezen: « Agence Queepère y Condaros ». Daaronder was in kleuren een werelddol afgebeeld, door twee handen omklemd. Als onderschrift: « Gansch de wereld is in onze handen ».

— Als dat de waarheid is, dacht Daks en geen spaansche blijf, ben ik op een goeden weg... De man zal hier ergens op het zesde of onder de pannen huizen...

Hij had zich deerlijk vergist, wat deze laatste beschouwing betrof.

Geheel het eerste verdiep werd door de bureelen der agence ingenomen, en in een langen, breedten, wel verlichten gang, waarin talrijke deuren uitgaven, las hij, onder den naam der agence, de volgende opschriften: « Handelsinlichtingen », verder « Rechtzaken », op eene andere deur: « Familie aangelegenheden »; aan de overzijde: « Kiesche zaken »; daarnaast: « Opzoekingen in Europa »; voorts: « Opzoekingen in Noord- en Zuid Amerika »...

Een man, blootshoofds, waarschijnlijk een bediende, kwam uit een der vertrekken.

— Kan ik den directeur der agence spreken? vroeg Daks in het fransch.

Het antwoord werd hem in dezelfde taal gegeven:

— Aan het einde van deze gang: de deur voor u...

Toen Daks ze genaderd was, las hij:

« Direction », want al de opschriften stonden er, naast den spaanschen tekst, in de fransche taal vermeld.

De bestuurder houdt er zijne moedertaal in eere, en ook wellicht omdat vele vreemdelingen fransch verstaan.

Daks klopte aan, trad binnen en bevond zich voor een glazen schutsel met winket, dat geopend was.

— Ik wensch den directeur der agence zelf te spreken.

— Goed... Gelieve daar aan den lessenaar een druksel te nemen en het leesbaar in te vullen...

— De vent verkoopt nog al veel complimenten, dacht Daks, om zich te laten zien!... Ik geloof dat mijn geldbeurs hier eene adering zal ondergaan...

Hij kreeg een papiertje te pakken, waarop te lezen stond:

« Naam, en voornaam:

« Beroep:

» Nationaliteit:

» Woonplaats:

» Doel van het bezoek:

» Naamteekening: »

Hij vulde het in: « Daks. — Detective. — Belg. — Antwerpen. — Om over eene zeer ernstige zaak, betreffende eene oplichting in de groote wereld, te spreken », teekende en reikte den bediende aan het winket het briefje over.

— Ga zitten, zei deze laatste... Er wordt den heer directeur naar een besluit gevraagd.

— 't Is al erger, mompelde Daks, alsof ik den Koning van Spanje zou willen spreken... Ze hebben er hier een handje van weg om de menschen voor den aap te houden...

Er verstreken een tiental minuten. Toen werd er eene deur geopend naast het winket en een knecht in stemmige livrei kwam te voorschijn.

De dienaar maakte eene diepe buiging en verzocht den bezoeker hem te volgen.

Hij bracht Daks in een ruim salon, waar hij tot over de enkels in een tapijt zakte en de prachtige mahoniehouten meubels, rijkelijk met koper ingelegd en versierd, zijne bewondering afdwongen, evenals de Venitiaansche luchter en de schilderstukken aan de wanden, welke met mahoniehouten beschotten en purperkleurig leder bekleed waren. De hooge vensters, met purperen zware draperijen behangen, gaven uitzicht op een plein, en, de zon goot er ruim hare stralen langs en legde goud op meubels en tapijt...

De knecht schoof Daks een zetel voor en verdween.

— Nog eenige minuten wachten, dacht onze held, en de directeur zal met al zijne waardigheid optreden... Alles is opperbest berekend om indruk op de gewone menschen te maken... Ik ben wel geen buitengewone sterfeling, maar op mij heeft al die comédie toch geen vat...

Eene draperij werd opengeworpen...

Daks stond van zijn stoel op en kon met

zeer veel moeite een kreet van verbazing be dwingen.

Een zonderling schepsel stond voor hem.

Insteede van een man vol gezag statig te zien binnen treden, zooals Daks zich den bestuurder der agence Queepère y Condaros had voorgesteld kwam een zonderling schepsel, een soort dwerg met kleine stapjes nader...

Het mannetje was goed gemeten, een meter veertig hoog, had een lang smal lijf, waaronder zeer korte beentjes, en zeer lange armen, die bijna den grond raakten. Zijn hoofd was tweemaal te dik voor zijn lichaam, en toonde nog dikker, wijl de schedel geheel kaal was. Klein waren mond en wipneus en zeer groot de donkere oogen, onder de zware wenkbrauwen. Het gelaat was glad geschoren.

Toen het ventje tot bij Daks getrippeld was, maakte het eene lichte buiging, wuifde even met de rechter hand, bij wijze van groet, en sprak met den tongval van een Franschman uit het Zuiden.

— Zeer aangenaam... Ga toch zitten...

De dwerg klauterde als het ware in een zetel...

Hij bekeek het papiertje dat hij in de hand hield en dat door Daks was ingevuld geworden.

— Belg... Ik houd veel van de... dingen... de Belgen... Antwerpen... Eene mooie stad... Ben er geweest... Ik stelde dadelijk belang in de... dingen... de oplichting in de groote wereld... Detective... U is naar Madrid gekomen om de zaak te ontwarren en blijft in de... verwarde streng hangen!... Ik luister naar de... dingen... naar de historie...

Het ventje legde zijne armen overeen op de tafel en zijn dik hoofd er bovenop, terwijl hij Daks met zijne groote oogen doordringend aankeek.

Met de geringste bijzonderheden welke hij zich herinneren kon, verhaalde Daks de geschiedenis van de ouders van Victoire, hetgeen hij wist van den markgraaf van Almanza en Jativa, met inbegrip van het opdagen der vreemdelingen uit Brazilië en den rooden edelsteen en wat er te Madrid was voorgevallen. Na over zijn bezoek te Jativa te hebben uitgeweid, besloot hij:

— Ge weet er nu zooveel van als ik zelf... Ik geloof niet dat ik u iets heb verzwegen...

De bestuurder der agencie kwam recht op zijn stoel, plaatste den wijsvinger der rechterhand over zijn voorhoofd en sloot de oogen.

Zoo bleef hij eenige oogenblikken in diepe

gedachten verslonden zonder schier adem te halen.

Daks roerde ook geen vin, om den dwerg in zijn stille beschouwingen niet te stooren, en men zou eene muis in het vertrek hooren loopen hebben...

Eindelijk loosde de kleine man een diepen zucht, haalde hoog de schouders op en sprak op afgemeten toon:

— Het is zoo klaar als... dingen... als de zon!...

Punt nummer een staat vast: de grootvader der edele juffer wist wat het vertoonen van den... dingen... van den rooden edelsteen beteekende...

Hij haalde diep adem, als had hij met veel inspanning eene groote waarheid verkondigd.

— Dat weet ik ook, dacht Daks... Als ge u daar zoo moet voor inspannen, wanneer gij de gansche wereld in uwe handen houdt, dan belooft de rest niet veel goeds!

Na eene korte poos vervolgde de bestuurder:

— Punt nummer twee staat er even onomstootbaar: de... dingen... de Brazilianen zijn gekomen om met de edele jonkvrouw in betrekking te treden, vermits na hunne verschijning de markgraaf, die vroeger zooveel belang had gesteld in... dingen... in zijne kleindochter als een ezel in de... dingen... de sterrekunde, dadelijk alles in het werk heeft gesteld om mejuffer... dingen... mejuffer Victoire terug te vinden...

Hij haalde weer lang en sterk adem.

— Dat dult geen twijfel, beaamde Daks.

De dwerg deed zijne donkere oogen bliksemen en sprak op zeer afgebeten en verbolgen toon:

— Mijnheer dingen... Mijnheer Daks, ik gebied u mij niet te storen in mijne bespiegelingen, anders kunnen wij maar zoo dadelijk niet verder op de... dingen... op de zaak ingaan en kunt gij opkramen.

Daks hield het zich voor gezegd.

De bestuurder van de « Agence Queepère y Condaros » vervolgde:

— Punt nummer drie geeft ons de den... dingen... den leiddraad der zaak in handen, want het is niet tegen te spreken dat een der vreemdelingen in de onmiddellijke nabijheid van den markgraaf is gebleven, om, mocht de... dingen... de edele jonkvrouw ontdekt worden, er met haar van onder te trekken... Het meisje is dus met den... dingen... den Braziliaan vertrokken... Kende de edele juf-

fer ook het geheim van den rooden edelsteen?...

— Ik geloof het niet, antwoordde Daks, anders zou zij...

De kleine man sneed hem bitsig het woord af:

— Ik vraag u niets Mijnheer... dingen... Mijnheer Daks!

— Toch wel... Gij...

— Ik stelde mij zelf deze... dingen... deze vraag en zeg u nog eens en voor de laatste maal dat ik gedurende mijne... dingen... mijne beschouwingen geen woord van iemand anders wensch te hooren.

En hij stelde opnieuw luidop de vraag:

— Kende de edele gravin ook het... dingen... het geheim van den rooden edelsteen?... Zoo ja, waarom heeft zij het dan niet bekend gemaakt aan haar... dingen... gezellen, die haar uit haren ellendigen toestand hebben geholpen in Indië?... Haar stilzwijgen laat veronderstellen dat zij het... dingen... het geheim niet kende... Dat staat vast ook al vast...

— Er staat veel vast in zijn... dingen... in zijn hoofd, dacht Daks en hij moest een spottend lachje onderdrukken, dat bij mij al lang vast staat... Maar, wachten wij het einde af...

De bestuurder der « Agence » ging voort:

— Hoe heeft hij het meisje kunnen overhalen hem te volgen, de haar totaal onbekenden... dingen... kerel?

En zich plots tot Daks richtend, vroeg hij zeer luid:

— Weet gij dat?

— Mag ik antwoorden?

— Vermits ik geen beschouwingen meer maak en u een... dingen... een vraag stel!

— Neen, dat weet ik niet.

— Ik wel... omdat ik de... dingen... de Brazilianen ken, als ze zulke... dingen... zulke schurkenstreken bedrijven!... Ik heb nog opsporingen in Brazilië moeten doen...

— Dat valt mede!...

— Niet waar?... Hewel, de bruine man heeft in den drank der jonkvrouw... dingen... « malia pava » gemengd...

— Ja, daar is deze kerel sterk in, want hij heeft mij als een klein kind in 't slaap gekregen... Wat is « malia pava »?

— Dat is het sap van een... dingen... een plant die in het land van deze gele schepsels in de... dingen... de oerwouden wast... Deze plant, heeft twee groote... dingen... eigen-

schappen... Zoo neemt de drank, waarin een weinig van dat... dingen... dat sap is gegoten, geheel en al het geheugen weg van hetgeen gedurende het gansche... dingen... leven geschied is en doet dengene die er van gedronken heeft geloof hechten aan al de... dingen... de verhalen die men hem opdischt... Begrijpt gij het...

— Zeker, antwoordde Daks, die dacht: de directeur van de agence Queepère y Condaros weet er meer van dan ik giste...

— Wat gaan we nu doen? zei de dwerg... We moeten weten hoeveel bruine mannen, die geen... dingen... geen Spanjaards waren, de hoofdstad hebben verlaten in den laatsten tijd met een... dingen... een meisje... Bezorg mij vandaag nog, en hoe eerder hoe liever het... dingen... het signalement van de edele jonkvrouw en van den Braziliaan... Ik ben er van verzekerd dat ik morgen in den loop van den dag reeds weet in welke... dingen... in welke richting onze twee vogels gevlogen zijn... Wij moeten beginnen met het... dingen... het begin, niet waar?... Ik was eerst van plan u te verwijzen naar het... dingen... het departement der opzoekingen in Europa, maar, als ik de geschiedenis uit uwen... dingen... uwen mond had gehoord, besloot ik het zaakje zelf ter harte te nemen... Het gebeurt mij niet dikwerf meer dat nog te doen en gij moogt mij er oprecht dankbaar voor wezen... Als ik zelf een... dingen... een zaak behartig, moet ik in mijne onderneming gelukken... Dan wil ik het...

Hij drukte sterk op het woordje « wil » en zijne oogen schoten als vuurstralen...

— Ik dank u oprecht voor uw besluit, sprak Daks.

De dwerg sprong van zijn stoel en stak zijn toehoorder de hand toe.

— Gelieve aan de « kas » vijfduizend frank... dingen... provisie te storten en hier terug te komen als ik u laat roepen...

Hij opende, onder eene lichte buiging, de deur en Daks werd door den knecht in livrei naar de « kas » geleid, waar tegen een ontvangstbewijs in regel zijn geld in ontvangst werd genomen.

Toen hij bij zijne gezellen was teruggekeerd verhaalde hij hen van naaldeken tot dradeken wat hij in de « Agence Queepère y Condaros » gezien en vernomen had.

— En gij, de sluwe Daks, stelt vertrouwen in dien kabouter! riep Pil uit... Gij verbaast mij!